

Milí bratia a sestry, z času na čas je dobré zrekapitulovať svoje modlitby. Ako často to robíme? Pravda, rekapituluje hlavne ten, kto sa modlí, a kto sa modlí dosť. Pri krátkych a občasných modlitbách niet čo rekapitulovať.

Modlitba je rozhovor s Bohom, so živou osobou, preto sama by mala byť živá.

Vidíme, že modliť sa nebolo ľahké ani v minulosti. Síce vonkajšok naznačoval u mnohých horlivých veriacich Ježišovej doby postoj modlitby, ktovie, kde bolo ich srdce. Čím zbožnejší bol ich vzhlad, tým väčšiu úctu mali pred ľuďmi, ale asi rovnako rýchlo strácali pozície pred Bohom, pretože namiesto Božej odmeny si sami vybrali tú svoju pozemskú.

Pohania museli mnoho hovoriť, aby ich začulo ich božstvo, hoci to nebolo možné. Sila ich modlitieb mohla spočívať jedine na výrečnosti, poprípade na kúzloch, lebo žiadnej inej sily v

náboženstve nebolo. Jedine úprimná viera v nejaké duchovno, v ktorom sa im mohol nechať Boh čiastočne poznať. Ale tu už začína cesta hľadania pravdy a obrátenia.

Treba si všimnúť ako vyzerá Ježišova modlitba. Je úprimná, otvorená a priama. Uvedomuje si hneď na začiatku, s kým sa zhovárane – s Otcom. Pred otcom sa netreba hanbiť, deti k nemu prichádzajú v dôvere, že im dá, čo potrebujú, alebo ich ochráni pred nebezpečenstvami. Pozemským otcom sa občas bojíme povedať hneď, čo máme na duši, či skôr za ušami, preto to musíme zahovárať, aby sme si naklonili a obmäkčili ich srdcia.

Ale nebeský Otec nás dobre pozná, vie dopredu, s čím k nemu prichádzame, čo je znamenie ozajstnej dôvery a pri prehreškoch aj ľútosti, keď sa neskrývame. Preto svoje prosby môžeme predkladať priamo, bez dlhých rečí.

Zmysel dlhších slov môže byť jedine pri vďakách a chválach, a aj to nie kvôli Bohu, ale kvôli nám samým, aby sme si, poprípade aj druhí, uvedomili, čo všetko Boh urobil v našom živote a začo ho máme chváliť. No ak by sa niekto vytešoval dlhým monológom, tu už nejde o modlitbu, ale sebaľúboť vo vlastných slovách.

Čo sa týka živosti modlitieb, často sa môže stať, že pri nemennosti, pri istom zabehanom systéme, robíme, či hovoríme automaticky. A je to na škodu, lebo s priateľmi vždy vieme, o čom sa baviť, poprípade vo vrcholnej fáze už slová nie sú potrebné, lebo sa zhovárajú oči a srdcia. A hovoriť človeku jedno a to isté, znamená, že je nám ukradnutý, a my sami ho nepočúvame, ani seba samých. Preto treba modlitby striedať, modliť sa na rozličné úmysly, popr. aj rozličnými formami.

S formulovanými modlitbami je to iné. Tie svojou stálosťou držia hlavnú líniu, o ktoré možno stále nanovo rozjímať z rôznej strany.

Bratia a setry, modlime sa živo a úprimne, pred Bohom niet čo skrýva, alebo na niečo sa hrať. Amen.